

CON ONG

tuần báo trào phúng đời lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

Số 81

10 TỈ

TUẦN LỄ TỪ 1-10
ĐẾN 7.10.1969

CHỦ TIỆM kiêm ĐẦU BẾP : MINH VÕ

CỬA TIỆM 54 VÕ TÁNH ỚNG NỒI 24.901 — 93.801

Wason
DS 531
C74++

Xác định lại
một lời viết
Con Ong

Văn chương không bao giờ làm băng hoại xã hội mà chỉ phản ánh mọi sinh hoạt của xã hội. Phản ánh rất trung thực. Xã hội lành mạnh, tốt đẹp, nhất định không thể có văn chương vô luân. Xã hội có nền tảng trật tự, không cần đến sự phò mã của thứ gọi là tuần lễ văn hóa. Xã hội thom tho, toàn người không có ngọm, những kẻ viết báo đã kích mọi bất công, thổi nạt và nghị luận

tội lỗi của thiên hạ sẽ chết hay phải giải nghệ. Và do đó chẳng còn những thứ báo như báo Con Ong.

Hãy nhìn thẳng vào xã hội ta hôm nay! Thom tho chưa? Hãy nhìn thẳng vào những người đại diện quần chúng! Sạch sẽ gì? Trí thức có ra hồn trí thức không? Người có ra cái hồn người không? Dân biểu thì ăn cắp tượng Chăm, buôn lịch cõi trường, thông đồng với giặc, xuất ngoại làm điểm thực

quê hương, trốn ra ngoại quốc ăn vạ rồi lại vác mặt lý lợm về khoa môi mùa mếp. Tổng trưởng thì tham nhũng chưa kịp rửa tay gói kiem đã bị Giám sát viện hỏi tội "phi lu" ! vân vân...

Xã hội bản, khảm khú, chẳng lẽ tưới nước hoa cho thom? Phải dùng chổi chà mà quét cầu tiêu chứ. Cái lời viết bạo, mạnh, sòng sượng của những cây viết châm biếm, đã kích, chửi bới trên một số nhật báo và

tuần báo hôm nay chính là những cây chổi chà dùng để quét cầu tiêu xã hội.

Xã hội sạch. Lãnh tụ không ăn cắp vặt, Con Ong tự nhiên sẽ lăn kèn ra mà chết. Vậy hãy lo làm sạch xã hội đi, đừng lo xúi bầy đóng cửa Con Ong. Nếu đóng cửa Con Ong mà xã hội hết bọn dân biểu điếm đảng (chỉ cần thế) Con Ong tinh nguyện đóng cửa, Băng diệt Con Ong để dễ ăn cắp phá thối thì đừng hòng, hời những ví nhân nhày bàn độc!

CON ONG

LIBRARY
UNIVERSITY
JAN 6 1970

TRẢ LỄ ANH MÈO CYRUS VANCE

Anh Mèo Cyrus Vance sau khi bị Chánh phủ Nixon mời về vườn dùi gà vừa ngửa miệng tuyên bố một đề nghị mà anh cho là có thể thực hiện được sự ngừng bắn ở Việt Nam. Lời tuyên bố của anh Vance được Pháp Tấn Xả AFP loan đi. AFP chuyên môn loan những tin tức bất lợi cho Việt Nam Cộng Hòa. Trong cuộc đối thoại với nhà báo trong chương trình Tươi Người Dân Muốn Biết tuần trước đây, chính Tổng Thống Thiệu cũng đã lên tiếng tố cáo mạnh mẽ làm hại quân dân ta của mấy anh lố trong cơ quan AFP.

Anh Mèo thất nghiệp Cyrus Vance nói rằng bị giới VN nên thực hiện ngừng bắn theo kế hoạch Da Beo, tức là chia miền Nam ta ra từng khu vực nhỏ, khu thì do chánh quyền VNCH kiểm soát, khu thì do Việt Cộng, quân bên nào đóng yên trong khu nấy, không xâm phạm nhau, người các khu được quyền đi lại nhưng không được đem theo vũ khí. Và theo anh Mèo Vance, miền Nam VN có thể chia thành 43 khu theo địa phận của 43 tỉnh và thị xã và cần có 43 ủy ban có cả đại diện của Quốc gia và Cộng sản để cùng lo việc hành chánh.

Cũng còn may là Chánh phủ Nixon đã cho anh Vance về vườn. Đề nghị của anh không phải là đề nghị của Chánh phủ hoặc toàn dân Huế kỳ. Có thể vì bị Chánh phủ mới cho về nhà sửa máy giặt quần cho vợ, anh Vance đâm ra cay cú tuyên bố những nhò phá thối chối. Bọn VC đang tuyệt vọng, nghe được đề nghị của anh Vance chắc là cha con mừng húm. Nếu đề nghị của anh Vance mà đem ra thực hiện, sẽ chẳng khác gì biểu không cho Cộng sản đớp trọn miền Nam VN. Bọn VC đang trốn chui, trốn lủi sẽ công khai ra mặt tiếp thu Chính quyền với thủ đoạn âm sát, khủng bố, phá hoại cha truyền, con nối của chúng, chúng sẽ phá miền Nam này nát ra như tương trong một thời gian kỷ lục.

Đề đáp lại «thiện chí» muốn đem lại huê bình cho VN của anh Mèo Cyrus Vance, một cử «thiện chí» đến như «mỡ chó mực». Con Ông thấy cần phải thân tặng lại anh Vance một cử đề nghị. Anh Mèo Vance ném ta một hòn chì, CO chỉ mới quăng lại một cục đất.

Số là hiện nay, Cơ sở Freedom Foundation của Mèo đang tổ chức qua trung gian của đài Tươi Mèo ở VN một cuộc thi viết thư lấy tên là «My hope for American future», phụ đề tiếng Việt có nghĩa là «Hy vọng của tôi về tương lai của Huê Kỳ». Muốn ước ao Huê Kỳ sau này sẽ ra sao, chỉ cần viết ra thành thư gửi về cho Freedom Foundation. Thư hay nhất sẽ được chọn công bố và người viết sẽ có giải. Một trong những giải thưởng là một châu mời về Huê Kỳ chơi với tư cách là thượng khách của Hội Freedom Foundation. Con Ông bèn có một bức thư ngắn như vậy gửi về cho Hội Freedom Foundation :

«Tôi hy vọng trong tương lai Huê kỳ sẽ chia thành 52 nước khác nhau. Nước nọ đem quân đánh nước kia. Dân da đen nổi dậy cướp chánh quyền, bắt dân da trắng ở Huê kỳ làm nô lệ. Phi thuyền Mỹ bay lên trời nổ liền một lèo 573 cái làm dân Mỹ chết khiếp không dám tiếp tục chương trình thám hiểm không gian.»

Thư đi chỉ ngắn có vậy thôi. Nếu người Mỹ đọc thư này có đau, có uất tức là đã thông cảm được dân Việt Nam khi dân Việt đọc đề nghị dung trọn đất nước đau thương và anh dũng này cho CS của Cyrus Vance. Tất nhiên là tình trạng Huê Kỳ bây giờ chia ra làm 52 nước, nước nọ thù hận với nước kia, đem quân đem giết nhau chí chết, việc dân da đen nổi lên cướp gọn Chính quyền, bắt dân da trắng trở lại các vườn trồng bông làm nô lệ như súc vật là những chuyện sẽ chẳng bao giờ có thể xảy ra với dân Mỹ. Xong, giả vờ như tình trạng đó xảy ra thật, nó cũng chỉ bị thảm bằng như tình trạng của VN nếu bị chia ra thành từng khu theo như đề nghị của Cyrus Vance là cùng.

CO trân trọng yêu cầu ông Trần Nhã, chuyên viên dịch tiếng Giao Chỉ ra tiếng Mèo, dịch bức thư trên đây gửi về Hội Freedom Foundation. Nếu thư được chọn v' đoạt giải. CO sẽ nhường ông hân hạnh đi sang Huê kỳ làm thượng khách của Hội Freedom Foundation.

CON ONG

XIN ĐỪNG TƯỜNG BỜ...

Ngày xưa, nghề chơi, một nghề làm công phu ở nước ta, có nhiều em đa tình gọi là cô đầu. Các em này có nghề riêng là ca hát và có tài làm cho đàn ông mê mẩn quên hết vợ con, quên cả bốn phân. Em Kiều, nhân vật sáng giá nhất trong văn học sử nước ta cũng là một em cô đầu.

Thời gian qua, cuộc biến đầu thay đổi làm cho nghề cô đầu trong các nhà thanh lâu ở những xóm Bình Khang lụn bại đi và dần dần đi đến tuyệt diệt. Xong, thật ra nghề cô đầu và các em cô đầu tài sắc không bị diệt ở VN. Ta có thể nói là «cô đầu còn thì nước Việt còn». Nghề cô đầu chỉ thay đổi, tự biến hóa phù hợp với cuộc sống mới. Các em cô đầu thời xưa hành nghề trong những nhà Bình Khang với trống bỏi tom chát, với đàn tranh đàn đáy, với sênh phách thì nay những em cô đầu mới hành nghề trong những đảng xính, những hộp đêm, những tiệm ăn, trên những đài phát thanh, truyền hình v.v... Các em cô đầu ngày xưa trình diễn những bài ca trù, hát nói, thết nhạc, tỷ bà, sa mạc. Các em cô đầu thời nay hát những bài tân nhạc Biệt Ly Thiên Thai, Thu Quyển Rũ... Nếu cần phải chính danh, ta có thể gọi các em là... cô đầu tân nhạc.

Nơi hành nghề có thay đổi, thuật trình diễn có thay nhưng bản chất cô đầu của các em cô đầu thì ngàn đời vươn không thay đổi. Các em vươn còn nguyên khả năng chinh phục đàn ông và làm cho đàn ông nào gần họ cũng bị thân bại danh liệt. Các cụ ta ngày xưa từng là nạn nhân đau đớn của các em cô đầu thơm như mít đã phải nhìn nhận các em là loại đàn bà : «lấy quan, quan cách, lấy khách, khách về Tàu, lấy nhà giàu nhà giàu, hết của...» Các em có tác dụng là đa tai hại như vậy nhưng người đời vẫn cứ bị các em quyến rũ, cứ xúm lại quanh các em.

Hiện nay, trong hàng ngũ cô đầu mới, nổi đình đám, thơm nhất là em Thẩm Thúy Hằng Thứ nhì là em Thanh Nga. Em Kim Cương đã già, đã nát, đã rách quá rồi không còn được nói tới. Như em Thanh Nga thì ta thấy quá rõ. Chàng sơi quan Đại úy Mẫn vừa mới cưới em chưa đầy 3 tháng lập tức được mời vào lầu Bát Giác nghỉ mát chưa biết đến bao giờ mới được ra, thân lập tức bại và danh lập tức liệt. Lại như kép Tony hào hoa trước ngày gặp em Thẩm Thúy Hằng đã làm đến chức Phó Tề Tướng và chấp chương sơi in giấy bạc. Từ ngày chung sống với em, con đường công danh sự nghiệp của Tony đi vào một đoạn xuống dốc không phanh.

Thương thay và sợ thay. Họ Tôn Thất đó trước kia làm nghề dạy học. Trong những tập kỷ yếu do Trường Đại Học Vạn Hạnh xuất bản còn ghi lại vài bài khảo luận của đương sự. Lúc đó đương sự còn ăn to, nói lớn, phở diễn toàn những tư tưởng cao đẹp đời nào là tự do tư tưởng, tự do ngôn luận. Kịp đến một ngày xấu trời nọ, ông bếp già xách giỏ đi chợ mua cá nhưng vì đường xá bị Việt Cộng đào lỗ, đắp mố, phá cầu xe đồ tộ Lục Tinh về không được, đành phải mua cá tron, tôm thúi về ăn đở, đương sự được đặt lên ghế cao, cho đội mào cánh chuồn, cho lên xe xuống ngựa, đương sự bèn mở cuộc giao du với các em cô đầu để rồi trở thành một thứ bầu bi hạng bét Kề về tài cán thì bầu Thiện phải học hỏi nhiều những Bầu Long, Bầu Minh của đoàn Kim Chung và chỉ là em út của bà Bầu Thơ đoàn Thanh Minh Thanh Nga. Với bộ mặt hăm tãi lúc nào cũng như bị đại tiện thường trực đó, Bầu Thất Thiện làm sao có thể mở mày, mở mặt được với nghề.

Hai ông Ngô Khắc Tinh, Lê Trọng Quát mới lên nắm quyền chỉ huy ngành Thông Tin báo chí CO đặt nhiều tin tưởng ở tài ba và thiện chí của hai vị. Một tháng đã qua kể từ ngày Tân chánh phủ nhậm chức, một số việc đã làm tốt chẳng hạn như việc chặn đứng sự leo thang của gạo, sữa, đường, cho bánh Trung Thu được chế tạo loan báo chánh sách khắc khổ. CO tin rằng riêng trong lãnh vực Thông Tin, cặp đôi nam Tinh Quát sắp sửa tung ra nhiều đòn ngoạn mục, Đả ngoạn mục tất nhiên là phải chuẩn bị cẩn thận, không hấp tấp cho nên CO đang chờ. Chờ để mà hoan hô, chờ để góp ý kiến xây dựng.

Đêm mới đây, xem TiVi, thấy hai ông Thông tin Tinh Quát xuất hiện trong một buổi tiếp tân ở nhà hàng Continental, lại thấy hai ông cười tươi như huê bên cạnh em cô đầu số một hiện giờ là Thẩm Thúy Hằng. CO sợ quá tưởng như có hai ông bằng xươn g bằng thit

RUỒI ĐẦU ĐỒ

Lơ Vi Cô Nho cho xe đầu lại trước căn nhà hai tầng có gần tám liền đồng bên hông trường. Căn nhà này đối với Lơ Vi Cô Nho đã quen thuộc quá. Lơ Vi Cô Nho đã từng ăn đêm ngủ đờ ở đây trong những ngày hàn vi cùng với chị Phó Đoàn Mào Gà.

Đèn trong nhà vẫn còn bật sáng. Có tiếng nói chuyện ào ào ở bên trong. Lơ Si-Gô-Nho tổng đại cử bước vào.

Tương ai! Té racai mông sử đương ngồi đầu chuyện với chị Phó Đoàn Mào-Gà, lại là anh chàng nhà văn mặt búng ra sái, đã có lần lên xin Lơ-Vi-Gô Nho ký cho cái «măng xết» báo tuần.

Vừa thấy Lơ-Vi-Gô-Nho, anh ta đứng bật giậy như lò-xo:

—Rất hân hạnh được gặp «cụ» Bộ ở đây!

Lơ-Si-Gô Nho cũng phải dọn bộ mặt phong độ hiền hách nhấc khéo lại cái sự tích ân huệ ngày xưa.

—Ồ! Ông nhà văn! Thế nào báo của ông nhà văn đã ra chưa?

Tuy hỏi, nhưng Lơ-Si-Gô-Nho cũng thừa hiểu cái «đá tâm» xin báo của anh nhà văn Hít-Tô-Phe này, chỉ nhằm vào mục đích mang bán rao, cho đi «đợ» hàng tháng kiếm tí tiền cơm chứ cái bản mặt anh ta thì đào đầu ra tiền mà ra báo bị giờ?

—Ấy đây! Cái măng xết ông Bộ ký cho hồi xưa «em» tính «trình» với chị Phó Đoàn Mào-Gà bỏ vốn ra màn chung. Tiện thể chị Phó Đoàn lại có nhà in nữa, thì nhất cử đại tiện lắm!

Chị Mào Gà cười hình hích, kéo cái ghế sát lại với Lơ-Si-Gô-Nho một chút nữa.

— Thế ra «chú» Lơ-Si-Gô-Nho cũng biết anh nhà văn Hít-Tô-Phe hả?

Anh nhà văn Hít-Tô-Phe đưa tay sửa lại chiếc ca-oách đeo tồn ten trước ngực, háng giọng :

— Biết lắm chứ thưa bà chị! Nếu không thì để đầu gì ông Bộ dám ký cho cái «măng xết» báo bỏ giữa thời buổi... khó khăn này.

Cục đờm có lẽ to lắm vẫn dính ở cổ anh nhà văn, khiến anh này phải đứng giậy ra cửa khếch khếch ba bốn phát cho nó bật ra, nhưng đếch tìm được chỗ nào nhò, anh ta lại nuốt ực vào bụng, rồi quay vào...

Ơ HƠ ! CHÚNG NÓ CHƠI TÔI, THÌ CHÚNG NÓ MỆT TRƯỚC, CHỜ SỨC MÂY MÀ TÔI MỆT ?..

Cái tác phong rất đáng buồn nôn của anh nhà văn chương phú lục Hít-Tô-Phe, rất may, chẳng lọt vào mắt xanh của nữ lưu Mào-Gà. Cũng như nó chẳng rơi tòm vào nhãn quan của anh Bộ Lơ-Si-Gô-Nho. Bởi một nhẽ rất dễ hiểu : Vào đúng kí lúc, anh nhà văn tất tưởi đi làm cái công việc khai thông sự bế tắc cần cò, thì chị Mào-Gà cũng bận rộn mở cuộc trao đổi thăm kín mí li anh Bộ Lơ-Si-Gô-Nho—Một cuộc trao đổi bằng mắt, bằng chân, bằng tay, được phụ họa bằng mồm. Đại khái...

— Ít Từ từ chứ! Nhột thấy bà!

đứng ở trước mặt, với ngừng gãi háng đờ l lên cảnh giác hai ông: hai ông đừng có đại mà gần cô đầu..CO không muốn thấy hai ông gặp cảnh thân bại, danh liệt...Các ông không thấy vết xe đồ ToNy và Thất Thiện đó sa o

Con Ông vì có cảm tình với hai ông chấp chương ngành Thông Tin bị giờ nên đánh bạo la lên như thế. Lời thật là thương mắt lòng nếu lời la lối của C.O có làm cho hai vị không vui, xin hai vị nghĩ đến thiện chí của C.O không muốn hai vị gặp sự sèo mà lượng thứ cho. Sui làm đó quý ông ạ chẳng báo gì đâu.

Và lại C.O thấy quý ông có gần báo chí hơn, có xa cô đầu hơn thật ra quý ông cũng chẳng thiệt hại gì nhiều lắm đâu. Đời này thương * xanh vỏ đỏ lòng tuy rằng trắng má nhưng thâm cái dùi », trông thì đồ sộ, rườm rà, thơm tho như thế đấy nhưng sự thật có thể lẻo xác, nghèo nàn như rừng lá bị thuốc khai quang, như núi Hố Bò bị bom B52... như bánh nướng Trung Thu nhân làm bằng thit chuột trừ ...

Quý ông nên tin lời nói phải của C.O Mai sau thế nào cũng có một ngày quý ông sẽ thấy rõ sự thực và quý ông sẽ thâm cảm động vì lời la lối cảnh giác hôm nay của Con Ông Dù có bị quý ông giận đối Con Ông cũng vươn cứ phải kêu lên một lần nữa : « Xin đừng có đại. Sui lắm. Xin đừng tường bờ...»

đàn anh đòi lập lập với nhà nước đàn em đòi lập lập với nhà bếp

— Hề... hề... Tiên sư bố thằng khốn lìn ám quẻ hoài! Báo mí bô! Sao không cút bà nó đi cho được việc!...

— Xin «nhồi» đi! Bộ nực lắm hả?

— Sức mấy không nực!

— Ê! Tốp lại ông nội! «Nó» trở vô kia kia!

Anh nhà văn Hít-Tô-Phe khất khưỡng trở lại ghế. Lễ cố nhiên, anh ta cũng mù tịt luôn về cái sự «người ta» đương «chửi bớ» mình, và những gì đã xảy ra giữa hai nhân vật khả kính? Anh ta thò tay nắn lại chiếc nút ca oách. Đoạn, hướng về phía Lơ-Si-Gô-Nhơ:

— Ngồi Bô là một chính khách anh minh lỗi lạc.

Chị Mào-Gà tôi đây cũng là một đấng nữ lưu «bất khả» anh minh lỗi lạc. Nhất là chị đương có rất nhiều bề thế. Cái hội (Týp Phơ-Nơ) của chị mà soạt ti phen này, thì khối đũa gác ngư mí chị chúng nó sẽ tìm cách «chơi» chị bằng thích. Chị cũng phải «chơi» lại chúng nó. Hóa cho nên, cái sự chị có tờ nhật chính nằm trong tay là rất cần...

Nữ lưu Mào-Gà lấy làm khoái tí, cười ré lên.

— Những đũa nào «chơi tôi» anh có biết không?

— Đại loại như thằng Ó Tô Bương. Nhưng, thì thằng này bị giờ sức mấy dám «chơi» chị. Hội «Týp-Phơ-Nơ» của chị mà ra lò, là cuộc đời nó kể như gãy vô lạng, cúp bình thiếc. Chỉ có «một cái»... Vàng, «một cái» có thể làm chị bận... của mình, là cái tam đầu hạ bộ «Cô-Sông-Sin» của thằng Ngô Cong Đít, thằng Văn Cu Ve tự Tư Sâu Đất, mí lị thằng Đại Dâm Tặc Đê vắng Be... Chúng nó đương ngấp nghé, nếu chị hở ra là...

Anh Bộ Lơ-Si-Gô-Nhơ từ nãy vẫn ngồi lì một chỗ, bỗng nhòm dít lên, hỏi đốc thời đốc hồi:

— Sao?... sao?... sao?... Mấy cái thằng «mắt gấc» ấy tính ngấp nghé cái gì? Có phải chúng nó ngấp nghé cái lỗ «đại tiện» kiếm cọng rau phải không?

— Đúng thế!... Thưa chỉ cần bà chị đây đề hờ ra

là chúng nó... đớp liền.

Nữ lưu Mào Gà bèn cười một phát rất là lướt:

— Chúng nó muốn đớp thì cho chúng nó đớp.

Nhưng cọng rau thì chắc chắn là không có, chỉ có một cái khác ở chỗ khác... rất «tiểu tiện»! Chúng nó có chịu thì... cứ việc!

Mục đích anh nhà văn Hít Tô Phe đem thân đến đây, là cốt ý ga găm (bán giàn) cái «măng xét báo bô», nên khi nghe chị Mào Gà «doãng» ra, xô xiên bọn Ngô Cong Đít, Văn Cu Ve mí lị Đại Dâm Tặc Đê vắng Be, anh ta bèn lấy làm một sự buồn ra riết, cười gượng:

— Dù là cái gì thì chị cũng không nên đề cho chúng nó đớp để dăng như thế. Chị quên rằng bọn này có những hai tờ nhật chính trong tay. Chúng nó sẽ «chơi» chị, cả bằng «mồm»! Lăn bằng «ngồi bút» thì mệt lắm ả!

— O hơ! Chúng nó chơi tôi thì chúng nó mệt trước, chứ sức mấy tôi mệt?

— Dù mệt, hay không mệt, thì tôi nghĩ, chị cũng nên có một tờ báo để đối địch mí chúng nó

Anh Bộ Lơ Si Gô Nhơ lấy làm sốt ruột:

— Bây giờ mới nói đến chuyện báo bô hơ! «muộn» rồi đấy!

— Dạ, tôi tưởng cũng chưa có gì đáng gọi là «muộn» nếu không muốn nói là hãy còn «sớm» chán.

Thực sự, cái dụng ý của anh Bộ Lơ-Si-Gô-Nhơ muốn ngầm nhắc anh nhà văn cù lần này rằng: «Khuya cha nó rồi đấy! Liệu đường mà về đi, để cho người ta «lâm ỉn» riêng với nhau...» Nhưng, rất khi, cái đầu óc ám khói của anh nhà văn lại chẳng chịu hiểu gì cả.

Nữ lưu Mào Gà phải dung huê.

— Cứ kệ, cũng chả có gì đáng gọi là muộn. Nhưng chuyện báo bô là chuyện riêng giữa tôi với anh Hít-Tô-Phe... Đề ngày mai, chúng ta gặp lại nhau, tính sau.

Anh nhà văn Hít-Tô-Phe, dít thì nhấp nhòm, nhưng dường như còn vương mắc một cái gì, chưa thể dút ra được—Nói toạc móng heo ra anh ta còn nắn ná đợi bắt tí tiền lẻ. Nhưng vì vương cái bản mặt anh Bộ Lơ-Si-Gô-Nhơ ngồi xù xù đây, không có nhẽ...

Chị Mào-Gà bèn gù anh ta ra một xô, rúi vào tay anh ta tấm giấy màu xanh có hình đức ông Lê và n Duyệt Quả nhiên, anh chàng nhà văn, kiêm chủ nhiệm cái «măng xét» tấp tênh cho đi ở đợ, vù thẳng một lèo.

Đến đây thì, thưa các cụ độc giả thân mến của bản báo, kể viết cần phải xin mạn phép các cụ được «án gian» bớt một đoạn khá dài—là cái đoạn diễn tả những gì xảy ra trong đêm, giữa anh Bộ Xuân Tóc Đỏ Lơ Si Gô Nhơ và nữ lưu Phó Đoàn Mào-Gà?—Những Gì Đã Xảy Ra Đố ai biết! và, có biết, cũng chẳng nên nói ra làm «nhộ» các cụ Chấn Hưng Đạo Đức—có phải như thế là không nên không thưa các cụ?

Bi giờ tác giả xin tiếp tục cái đoạn sáng hôm sau...

Chẳng biết lúc ấy là mấy giờ..., chỉ biết ngoài trời có mưa lún phún, lại có cả mấy sợi nắng lai rai. Bọn trẻ nhi nhò tan học buổi sáng.

Nhà Bộ Lơ Si Gô Nhơ mở choàng mắt ngồi nhòm dậy, vừa lúc có tiếng gõ nhẹ nhẹ bên ngoài.

Giọng Lơ Si Gô Nhơ ngái ngủ:

— .. Em hả! Làm kí gì mà!...

— Thưa.. không phải!.. Em! !

Vẫn chưa phân biệt được giọng nói của người bên ngoài, anh Bộ gắt loạn lên:

— Rõ vô vìn! Tại sao không phải, rồi lại vườn là «em» là cái Thống chế gì? !... Thôi! Vô đại đi cho được việc nhà nước.

Lục Xi

THỢ VIẾT

NÓI CHUYỆN VĂN CHƯƠNG NHAM NHỔ VỚI ÔNG NGÔ CÔNG ĐỨC

Nhân ở xứ này có cái gọi là Tuần lễ văn Hóa, nhật báo Tin Sáng của ông dân biểu Ngô Công Đức đã tốn những... bốn số báo đề đã kích văn chương sống sượng của tuần báo Con Ong. Ông Ngô Công Đức gọi anh em viết báo Con Ong là dư đảng Đười Uơi, dư đảng của Chu Tử. Theo tinh thần của bốn bài báo, ông Ngô Công Đức đã cho rằng văn chương sống sượng làm hư hỏng xã hội miền Nam tự do! Ông còn lo ngại khi thấy những người viết nham nhổ chiếm những chiếu độc tôn trong làng báo.

Tòa soạn Con Ong nhường cho tôi cái vinh dự được trả lời thật tự cách bốn bài báo thiếu tư cách, thiếu sự hiểu biết về văn chương của ông dân biểu Ngô Công Đức. Nói chuyện văn chương với những người câu viết bất thành cú, chưa sạch chính tả như các ông Ngô Công Đức, Tư Trời Biền, Thợ Đền bên báo Tin Sáng là một điều rất khó chịu. Bởi vậy ai cũng từ chối và đùn cho tôi. Nhưng tôi lại cho là vinh dự, lần đầu tiên, được nói chuyện đứng đắn với ông Tin Sáng. Tôi nói văn tắt thôi.

Văn chương nó phản ảnh xã hội một cách rất trung thực. Nếu không có một thời đại nhõ nheng như thời đại mặt nho ở Việt Nam thì không có Trần Tế Xương sống sượng:

— Dù mẹ, dù cha cái dất giương

Hay:

— Cao lâu thường ăn quýt

Thờ đi lại chơi lường.

Thơ văn của Trần Tế Xương đã phản ảnh rõ rệt thời đại chó đẻ đã phải sống. Thời đại ấy, tuy gọi là chó đẻ nhưng mới chỉ chó đẻ... nhẹ thôi. Phải chi nó chó đẻ như thời đại hôm nay, vua sống sượng Trần Tế Xương sẽ ác ôn hơn cả Tú Kếu, cha đẻ bốn tiếng «trí thức chồn lù».

Trước cách mạng 1-11-63, chúng ta say sưa đọc văn chương châm biếm của Hiếu Chân Hồi đó, con người liêm sỉ nên những bảichâm biếm, mượn lời người xưa mà dạy dỗ người nay của Hiếu chân nó thấm thía, nó làm thức tỉnh lương tâm bọn vô lại cũng như, trước Hiếu Chân đã có Lãng nhân, Tam Lang, Trọng Lang, Khi xã hội rất một bọn ngu muội, bọn lưu manh diễn trò, bọn dốt nát, sự châm biếm xa xôi không thể nào giáo huấn được chúng Cho nên Hiếu Chân, cây viết châm biếm xuất chúng hôm qua đã trở thành lạc hậu hôm nay

Sau cách mạng 1-11-63, người ta khoái đọc những bài chửi cha bọn vô lại với đầy đủ tên tuổi chức tước của chúng. Rất lễ hiệu. Vì bọn vô lại này đã mất hết lương tri làm người. Khi chúng đã mất quyền làm người thì không ai đại gì đối xử chúng như người. Phải khai quật gia phả nhà nó lên mà chửi.

Trí thức cõ Hồ Hữu Tường, Tôn thất Thiện... không phải là trí thức «chồn lù» sao Oan cái nổi gì đây? Xã hội có những thằng dân biểu lý lợm ăn cắp tượng Chàm, buôn lịch cời trường «đm» nhau ở nghị trường, chủ tịch bài trừ tham nhũng mà bị tổ tham nhũng... Xã hội có những thằng dân vệ ma nhầy lên bàn độc hồ hét cái quyền bất khả xâm phạm và đòi khám dít đàn bà con gái «đàng ngoài» xem có dính cọng rau muống! Cái xã hội như thế

tôi tưởng văn chương dù cu ly, bần thiêu đến đâu cũng không đủ khả năng diễn tả thực chất chó đẻ của nó.

Vậy xã hội bần, những thằng vô lại múa may trong cái xã hội làm bần xã hội hay l? vài cây bút sống sượng làm băng hoại xã hội? Giữa ông dân biểu Ngô công Đức và nhà hơ Tú Kếu, tác giả hai tiếng «chồn lù» ai đáng gán huy chương? Ông Ngô công Đức làm bần xã hội hay Tú Kếu. Khi xã hội hết sâu bọ lên làm người múa may lợm giọng, tự nhiên văn chương nham nhổ hết. Và cũng chỉ những thứ sâu bọ lên làm người mới sợ hãi văn chương nham nhổ và la hoảng.

Tôi rất buồn khi đọc ông Thợ đền hay ông Tư Trời Biền. Các ông này chửi bới C. O mà cứ phải dùng những danh từ của báo Con Ong. Các ông ấy chề cứt thối nhưng vẫn ngửi bằng thích và thường thức kỹ.

Thưa ông Ngô Công Đức

Nếu xã hội ta hôm nay có thằng làm chủ tịch một ủy ban bài trừ tham nhũng nào đó mà nó bị tổ cáo là tham nhũng ông làm ơn dạy chúng tôi một danh từ xứng đáng đề miệt thị nó. Chứ không chúng tôi chỉ biết gọi nó là thằng chó đẻ, quân khốn nạn, thằng tư lùv.v..

Và, giả dụ có thằng chủ báo nào cứ năng viết bài kỳ thị Nam Bắc, đảng cả thơ dít gái Bắc Kỳ có cọng rau muống, ông dạy chúng tôi phải chửi nó ra sao. Không lẽ chúng tôi viết: Thưa ông, ông là vĩ nhân của «miền Nam mình»!

Tôi hy vọng những giọng viết trên đây không phải là những nốt nhạc gây cho trâu nó nghe.

THỢ VIẾT

đâu có phải muốn... dứt vô thì dứt, muốn rút thì rút

TIN...TỨC

HOÀNG NHAM Thâu lượm

có thật DB đẹp trai Hồ v. Minh đã bị Tây lai con mua chuộc?

— CHÚ TÂY LAI CON ĐANG ÂM MƯU GÌ KHI CHÚ MỜI TẬP ĐOÀN DB CHỜ ĐIỂM VÀ TẮM HƠI ĐI ĐÓP HÍT TUNG BỪNG?

HÀ HÁT TÂY. Tin chính thức cho biết Quốc Hội sắp bầu lại văn phòng và các ủy ban. Riêng tại nhà hát Tây, cuộc chuẩn bị có vẻ xôm tụ nhờ sự múa rối của DB cựu chuyên viên bắt và tra tấn người: Hồ Thối DB chờ điểm cho Mèo Ngô kỳ Thị, DB «Xi tim bét» Hồ Ân có... và nhất là với sự giật giây của một chú Tây lai con, chú bé «giọt máu viễn chinh» này nhờ trước kia khéo lòn chôn một ông Tướng đã làm tới

Tổng trưởng. Sau định giờ trò phân chủ, liền bị đời cho lúi vào bóng tối, chú quay ra làm tay sai cho «đờ dêm buya rô» và bị giờ chú đang «ma nớp» một bọn «cắc kè» gây phong trào kỳ thị chia rẽ để làm hậu thuẫn cho cuộc tiến thủ của chú.
Mấy hôm nay, ngày nào chú Tây lai cũng mời một số DB để đờp hít tung bưng. Nhân một lần tình cờ DB đẹp trai H

văn Minh cũng đi dự cuộc đó? Hít, thế là bọn «cắc kè» bèn phao tin chúng đã mua chuộc được DB này.
Tuy nhiên dư luận đứng đắn ở nhà hát Tây tỏ ra nghi ngờ sự đồn đãi trên. Bởi vì không lẽ gì một người «đàng hoàng» như ông Minh mà lại để cho chú Tây lai con mĩ lệ một tên DB Ma Cạo mua chuộc. mà lại mua chuộc bằng một châu đờp hít chẳng hóa ra rẻ quá ru.

* QUYỀN LỢI CỦA MÈO Ở ANAM KHÔNG PHẢI LÀ MÁY CÁI KHÓ RÁCH.
* PHÓ TÔNG A NHÉP MỘC DA NON Ở MÒM...

SÈ GHỀNH. — Trả lời trong một cuộc phỏng vấn của đài truyền hình ABC, TT Thiệu nói rằng «vấn đề Mỹ và VN đâu có thể là chuyện nhúng vô rồi tháo chạy» câu nói trên có vẻ đề «đáp lễ» thái độ và các luận điệu bạc nhược của nhóm phản chiến tại Mỹ.

Giới phân tích cho rằng quan niệm trên của TT Thiệu đúng... mà sai. Đúng ở chỗ trên nguyên tắc người tử tế đàng hoàng không ai lại chơi trò... dứt dờ rồi vội rút ra bỏ chạy trừ bọn ma có ma cạo, bọn chuyên «cao lâu thường ăn quít, thỏ đi lại chơi lường».

Sai ở trên thực tế bọn tài phiệt luôn chủ trương không lợi không chơi hay nói theo lối tiếng Mèo của ông D(ở) B(ấn) chuyên chờ đờ cho lính Mèo ở Bình Dương thì là «nô mầu này nô đu». Chính vì hiểu thấu cái chủ trương đó mà mới đây, trong I bài diễn văn quan trọng, TT Nixon đã phải nói toẹt ra rằng «cốc phải nước Mỹ không có lợi lộc gì ở xứ A Nam đâu

tất nhiên cái lợi lộc đây không phải là mấy cái... khó rách của dân Anam, mà là cái thể môi hở răng lạnh, cái tư thế cường quốc của Mèo, và nhất là cái nền kỹ nghệ chiến tranh của Mèo.

Mặt khác, có dư luận còn chờ rằng khi tuyên bố như trên TT Thiệu có ý «gợi đờm» anh phó tông A nhép khi anh này bồng mộc da non ở mòm tuyên bố làm nhằm rằng «người Việt muốn nói gì cứ nói, Mỹ phải tự gỡ khỏi VN».

CO tiên đoán trúng phóc Hạ Viện cóc dăm mó... để «Hồ phít»

SÈ GHỀNH Đứng như C. O. để tiên đoán, nhà hát Tây cóc đụng tới lông chân của «Hồ phít». Mấy tên dờ bần đã được xĩa nhét đờ lưa vào mòm đờ nhào nhào lên tiếng bênh «Hồ phít»

Tin đáng tin cậy tiết lộ giá biểu được xĩa ấn định như sau mỗi lần lên tiếng bênh «Hồ phít» thì được 1000 đờn. Viết một bài báo bênh vực ăn 2000 đờn. Tuy nhiên tin trên cho biết không phải xĩa yêu quý gì «Hồ phít» nên đã bỏ tiền ra bênh y. Chẳng qua xĩa cảm thấy còn có thể xĩa «Hồ phít» vào vài vụ quấy hời bời nhọ nữa, giống như vụ «da beo» vừa qua.

VTX VIẾT VỀ TẾT TRUNG THU Ở CẦN THƠ Quan to bà lớn ăn nhảy thả cửa nhin thực đờn, dân phải thêm nhỏ dãi

TIN THƯỜNG

— Bản tin Việt Tấn Xã sáng chủ nhật 28-9-67 có đăng một ký sự nhan đề «Tết Nhi Đồng tại Cần Thơ» của phóng viên Chi Cuộc Miền Tây, Trần Tấn Phú Lâm. Sau khi kể rằng đêm Trung Thu ở Cần Thơ chẳng có trăng mà chỉ có trận mưa như trút làm nhiều trẻ em buồn thiu, bài ký sự có viết một đoạn «về người lớn», nguyên văn như sau:

TIẾNG NHẠC TRONG ĐÊM MƯA

«Đường phố Cần Thơ vắng ngắt từ lúc 8 giờ vì trận mưa to. Trong mái hiên và trên sân thượng của các nhà phố đầy rẫy những chiếc bàn thờ cúng rằm tháng 8 nghi ngút khói hương. Trong khung cảnh vắng lặng của phố phường, với mùi hương ngào ngạt từ những bàn thờ, người ta không khỏi có

cảm tưởng rằng đêm Trung Thu năm nay tại Tây đô là đêm giao thừa.

Trong khi đó tiếng nhạc vang lừng từ phía hội quán Sĩ quan Cần Thơ ở đầu đường Phan Đình Phùng có vẻ đón mừng Trung Thu một cách nồng nhiệt hơn cả.

Đó là buổi tiếp tân của Đại tá Tỉnh trưởng Phong Dinh với sự tham dự của hầu hết các quan to bà lớn. Nhìn vào thực đờn dấn ngay trước cửa ra vào hội quán, các dân nghèo và bọm nhậu chắc thêm nhỏ dãi.

Sau đó là cuộc dạ vũ mặc dầu từ lâu khiêu vũ đã bị chính phủ cấm triệt đờ.

Đến quá 10 giờ, giờ giới nghiêm mà bên tai dân chúng vẫn còn chói rất những tiếng nhạc khắt khao, những tiếng súng đi dúng từ xa vọng về hòa lẫn tiếng mưa rơi, tạo thành một âm thanh chua chát... Hết chỗ... phụ đờ.

«cha con chúng nó cóc ỹnh nhau»

LONG BÌNH (AP) Một anh đại tá Mèo có tên là Cầm Beo đã bị thượng cấp tố cáo «đi chỗ khác chơi» vì anh này can vào tội dăm phóc cái mặt bần của tờ Stars and stripes. Anh đại tá bảo rằng tờ báo trên là «diễn đàn của Hànội», và kết án là phản bội, một bài của báo này.

Nhưng sau đó, anh đại tá này vưỡn tuyên bố giữ vững lập trường về những điều anh đã tố cáo trong bài diễn văn. Anh còn nhấn mạnh «đây vưỡn là lập trường của quân lực Mèo tại Anam» Dư luận cho rằng như vậy «cha con chúng nó ỹnh nhau rồi» và xĩa lại thắng quân đội Mèo một phát nữa.

PHÂN ƯU

Được tin từ:
NHẠC MẪU
Của Đại tá VŨ NGỌC NHUẬN Cục Trưởng Cục A.N Q.Đ. vừa thất lạc tại Saigon. Thành kính phân ưu cùng Đại tá và tang quyến xin Cầu chúc hương hồn cụ Bà sớm về nơi VINH PHÚC. Đ. tá và Bà.
PHẠM TẮT THÔNG — DUONG THÁI ĐỒNG —
LÊ ĐỨC ĐẠT — ĐẶNG ĐÌNH THUY — Tr. tá :
NG. NAM ANH — VŨ ĐÌNH ĐÀO — HOÀNG NGỌC BẢO Chủ . nhiệm và Ban Biên Tập C.O.

LỘN MÈ

TTB THỜI ÓNG... ĐẠI TIỆN

«Tư trâu bò làm nghề» xit ruồi có lẽ không đủ ăn, nên lại định kiếm thêm cả nghề thổi ống... đại tiện. Mới đây TTB thường của Con Ong một cái tin về vụ mông sự Hoàn bị mồi da đờ xô lá. Thật ra cái tin đó của Con Ong nhằm bênh vực thái độ của mông sự Hoàn, và chú; bọn tài phiệt da đờ và bọn người dờn hèn, hết thời ăn trên ngồi trốc bèn vội phú linh sang Tây làm chính trị bở i bần. Thế nhưng TTB đã chỉ thường có một nửa cái tin để để bở thời ống... đại tiện. Kiếm cơm là quyền của TTB nhưng kiếm cơm bằng nghề thổi ống... đại tiện bậy bạ như thế, bần lâm nghe em Tư... Và lại dờn có giành nghề của ông chủ nhiệm em như vậy chứ.

TỘI NGHIỆP CỤ NGỰ SỬ

Tội nghiệp cho cụ ngự sử văn hóa MTT cũng chỉ vì hăng say phục vụ đất nước, cụ chẳng ngại tuổi già sức yếu cố ngồi lại mong làm tròn nhiệm vụ, ỹng vì biết đặt quyền lợi tổ quốc trên hết, cụ cả tự mình nêu gương đoàn kết bằng cách: tuy sanh mền Nam, cụ nói giọng miền Bắc. Hành động và thái độ của cụ đáng ghi vào lịch sử.

Thế mà cụ lại bị mấy thằng «hậu sanh khả ố» chửi cụ trên tờ Đại Dâm Tặc chỉ vì cụ trót đại nói... giọng Bắc. Ôi! Thật là diêm nhục, không biết chúng nó sanh ra nhằm vào cái giờ gì mà chúng lại u tối, lộn... lăm đến thế?

NHÂN TIN

Bà chủ nhà hàng Mỹ Linh 32 Trưng Trắc Vũng Tàu, Chúng tôi sẵn sàng đặt vấn đề với Chính quyền về sự phá hoại Chính Thể của các cấp trung gian lộn hành ở địa phương như tên C thường đem ông Tề Tướng ra hù đờng bào lương thiện và ngay cả ông Thị Trường...? Xin mời bà tới Tòa soạn CO cho biết thêm vài chi tiết. C.O.

Y. K. C. O.

ÁO CÀ SA VÀ ÁO GIẤY

Cò nhân đã nói «đi với bực mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy». Xã hội Anamta hơn 20 năm loạn ly nhem nhức đã sanh ra vô số đầu trâu mặt ngựa, vô số kẻ nửa người nửa ngợm nửa dờn ỹng : gái diêm bông thành mệnh phụ, ma cô vụt thành dân biểu, chú báo.v gian thương tham những tràn ngập. Chữ thánh hiền không thấm vào óc chúng, quân tử không lọt vào tai chúng. Hóa cho nên không thể «tịch tà» bằng vài lời «minh đạo» Văn hóa dờn ỹng ra đời vì thế. Và chẳng văn hóa ghi dấu thời đại : thời đờ hộ có văn hóa lai căng, thời kháng chiến có văn hóa tranh đấu... thời dờn ỹng có văn hóa dờn ỹng.

Chỉ bao giờ bọn tham nhúng ô lại, gian thương tham nhúng, bọn dân biểu chú báo ma go... chết hết, nền văn hóa dờn ỹng mới chấm dứt, đờ nhưỡng chổ cho một nền văn hóa người đích thực.

khắc khổ : tốt lắm, nhưng bằng việc làm hay bằng miệng ? Một trang sử bản

— HẠNH PHÁP TIẾP TÂN LIÊN MIÊN, LẬP PHÁP XUẤT NGOẠI LIÊN MIÊN, NHƯ THẾ LA KHẮC KHỔ ?

Không phải bây giờ mới có người nói đến chuyện khắc khổ. Ngay từ thời ông Diêm, khi người Mỹ định làm khổ đế nhà nước đã định «bắt lưng buộc bụng» để chống cộng. 1 mình, đã cảm thấy dăm cảm hoang phứ...v..

Sau cách mạng trong cái nền Cộng hòa chuyên tiếp thì nền nhầy dăm được giải phóng không thấy nói chuyện khắc khổ nữa. Nhưng đến khi đệ nhị Cộng Hòa, thì Thủ Tướng Lộc lại hô hào khắc khổ, cấm nhầy dăm. Nhưng vì phải khắc khổ quá, nên sau mấy tháng cai trị, Thủ Tướng Lộc đã phải sang Tây sống cuộc đời vương giả cho bố những ngày khắc khổ.

Bây giờ lại có chuyện khắc khổ. Theo một nhật báo ở đây «tổng kết tình hình» thì ông Tổng Trưởng Kinh Tế Phạm kim Ngọc là người đầu tiên nói đến khắc khổ trong 1 đại tiệc ở nhà hàng Ca-Ra Ven. Rồi đến phó Tổng Thống Nguyễn Cao Kỳ, trong khi khai mạc một phòng tranh, với ly sâm banh trên tay, đã vừa nhấp rượu, vừa nói chuyện khắc khổ với các ký giả, và dọa sẽ bắt bỏ thẳng nào chống lại chánh sách khắc khổ, sẽ lập lại pháp trường cát v...v..

Tiếp theo, là Thủ Tướng và Tổng Thống, đều đã nói về khắc khổ.

Chủ trương khắc khổ trong lúc này là hợp thời hợp lý. Nước ta đang chiến tranh, dân nông thôn khổ như chó. Nhưng dân thành thị lại có một mức sống cao quá cái mức mà thực lực có thể có. Vì thế mới phải lệ thuộc vào viện trợ. Và trên đời không có gì nhục bằng phải sống nhờ vào tiền của người khác.

Nhưng khi bắt người dân khắc khổ, thì giới cai trị phải làm gương khắc khổ trước.

Có một điều người ta biết chắc là chánh phủ mới đã tiếp tân nhiều hơn nội các Trần văn Hương. Chỉ trong vòng ba tuần lễ đầu mới nhậm chức tân nội các, đã có một đại tiệc, và ít nhất

ba cuộc tiếp tân tốn kém, tại các nhà hàng lớn nhất Thủ đô là Ca Ra Ven và Continental. Quý vị tiếp tân để ra mắt để chào mừng, được lắm. Nhưng tại sao không tiếp tân ngay tại cơ quan, tại Câu lạc Bộ báo chí v...v. và tiếp tân bằng nước trà Bảo Lộc, bằng bánh đậu xanh, bằng kẹo mè xừng? Tại sao lại cứ phải bằng bánh Tây, rượu quý, tại những nhà hàng xa xỉ?

Rồi hầu như phụ họa với chánh quyền Trung Ương, ở địa phương cũng thì nhau tiếp tân. Lết Trung thu vừa qua tại Cần Thơ. Đại tá Tỉnh trưởng đã tổ chức

một cuộc tiếp tân và nhầy dăm lâu công khai đến quá cả giờ giới nghiêm. đến nỗi phóng viên của cơ quan Thông Tấn nhà nước VTX cũng phải la hoảng (đọc Gái Háng kỳ này).

Trong khi ấy, các Nghị sĩ và dân biểu, nhân dịp nghỉ hè, đã thị nhau xuất ngoại du hí với tiền của quốc gia. Hiện đang có ít nhất trên một chục dân biểu và nghị sĩ đang du hí ở Balé, với những lý do quái gờ. Có ông đi Paris để nghiên cứu về canh nông. Nhiều nghị sĩ và dân biểu đã bịa đặt 1 lý do nào đó, rồi lập một «phái đoàn» có một người, để đi Paris. Đặc biệt, có ông nghị sĩ đã nói với những người quen thuộc là ông bị cảm, có lẽ phải sang

Paris nghỉ ít ngày, rồi mấy hôm sau, quả nhiên, ông đi sang Paris nghỉ thật. Tất nhiên là bằng ngân quỹ của quốc gia! Còn quý vị thuộc ngành tư pháp ăn chơi và cờ bạc như thế nào, bọn Con ong cũng được nghe nói, nhưng chẳng dám viết ra đây, vì «thiếu bằng chứng buộc tội».

Ngày thứ hai 6-10 tới, trong thông điệp đọc trước quốc hội, chắc Tổng Thống lại đề cập đến chánh sách khắc khổ.

Khắc khổ hay lắm. Nhưng bằng việc làm hay bằng miệng

Khắc khổ hay lắm. Nhưng mọi người cùng khắc khổ hay chỉ có dân khắc khổ?

«Ngồi ra gái háng đá lẩn tẩn» (thơ TRẦN VĂN HƯƠNG)

NHỎ RÀI

Mấy tháng nhà báo chuyên nghiệp thường có thành kiến với cơ quan thông tấn nhà nước VTX. Cho rằng những tin tức của cơ quan này loan ra, đã được lọc lựa quá kỹ, xào nấu hai ba lần lửa, nên hết mẹ nó chất bổ.

Nhưng có lẽ lần đầu tiên, một thông tin viên VTX tại miền Tây đã làm rạn danh ký giả nhà nước bằng 1 cái tin ngắn tường thuật buổi dạ tiệc Trung Thu của quan Đại tá đầu Tỉnh Phong Dinh (tin này có đăng nguyên văn bên trang tin... tức).

Mẫu tin có 3 chi tiết đáng lưu ý: 1) Thực đơn dạ tiệc được dán ngay ngoài cửa hội quán Sĩ quan tỉnh Phong Dinh khiến dân nghèo và bọm nhậu nhìn vào phải «thèm nhỏ rãi».

2) Ăn xong rồi nhầy dăm. Mặc dầu nền nhầy dăm đã bị cấm từ lâu.

3) Nhầy đến quá giờ giới nghiêm 22 giờ, vẫn chưa tan.

Kể ra ông ký giả nhà nước hơi khó tính vì:

— Tuy tại trung ương, Chánh quyền đang hô hào khắc khổ, Nhưng làm quan thì phải ăn ngon và ăn nhiều. Có ăn nhiều ăn ngon mới đánh giặc khoẻ. Nhất là quan đầu tỉnh càng phải ăn nhiều ăn ngon. Dân có nhỏ rãi, cũng là chuyện thường.

— Tuy phép nước cấm nhầy dăm từ lâu, nhưng người thì hành phép nước tại một tỉnh, là quan đầu tỉnh. Khi quan đầu tỉnh tổ chức nhầy dăm, tức là quan đã đặc cách cho phép rồi, như thế là nhầy hợp pháp, chứ không phải nhầy lậu. Cũng giống như thời bình, Công giáo có lệ cấm ăn thịt ngày thứ sáu. Nhưng vị linh mục có quyền đặc cách cho ăn thịt vào ngày cấm. Vậy, khi thấy một vị linh mục trong bàn tiệc ăn thịt vào ngày thứ sáu, thì phải hiểu rằng vị đó đã cho phép ăn rồi. Và mọi người cứ việc ăn, khỏi sợ tội.

Mục đích của giờ giới nghiêm, là để phòng Việt Cộng và bọn gian phi. Vậy, chỉ có VC và bọn gian phi mới cần theo đúng giờ giới nghiêm, còn toàn là các quan lớn bà lớn, cần gì phải tự trói buộc cho mất vui, ai dám bắt mà sợ. Nhầy dăm cũng có một mục tiêu chánh đáng, như làm các việc chánh đáng khác trong giờ giới nghiêm.

Ông bạn ký giả nhà nước nên hiểu như vậy, và chẳng nên khó tính.

TÀI BÚT: Mẫu tin của ký giả trên được đăng trong bản Thông tin của VTX. Tổng Giám đốc VTX bây giờ là Trung tá Lâm, người có thể nói chuyện thẳng với TT Thiệu mà không phải qua một trung gian nào cả. Cho nên, chắc là Trung tá Lâm sẽ phải bênh vực ký giả của mình đến cùng.

Một trong 2 người, quan đầu tỉnh và ông ký giả nhà nước! nếu có ai bị trục xuất ra khỏi tỉnh Phong Dinh, thì nhớ ghé Tòa soạn Con Ong chơi.

VÀO TO RA NHỎ

Có người kể với Gái Sĩ rằng: mới đây Cựu Ngô Xuân Tích, Chủ Tịch Giám Sát viện hướng dẫn một phái đoàn sang nghiên cứu về nghề giám sát bên nước của Tổng thống đặc cử trại đởi T. Giới Thạch Khi phái đoàn Giám Sát viện của VN tới, con cháu Cựu Không Tử đã lấy lễ trọng mà nghênh tiếp. Mở công lớn tại phi trường cho phái đoàn ta vào.

Thế rồi sau một thời gian thăm viếng, khi phái đoàn trở về VN thì người Tàu đã mở một cửa nhỏ tại phi trường cho phái đoàn ra.

Gái Sĩ có mở sách Lễ ký của Không Tử ra coi, xem có phải «vào to ra nhỏ» là một cái lễ của người Tàu không, thì không thấy chỗ nào nói như vậy.

Nếu chuyện trên có thật, thì xin cả Viện Giám Sát lẫn Tòa Đại sứ Trung Hoa giải thích cho rõ nguyên do.

SAIGON.— Tại một cơ

quan lo việc nghiên cứu kế hoạch của nhà banh, có một quan Trung Tá tên là Núi.

Ông ta vốn nhầy dù ngang vào quân đội với một cấp bậc sĩ quan cấp úy đồng hóa, bây giờ đã leo đến Trung Tá, trường khối sử lính.

Vì ba cái thẳng thối mồm Hoaký lâu lâu lại chê lính VN lười đánh giặc, nên các cơ quan nghiên cứu kế hoạch đã yêu cầu một quan Thái Tá kiêm phó nhóm nghệ thuật làm một cuốn sách bằng hình «Việt Nam có khối» dự trữ ngân sách để hoàn thành kế hoạch này là một triệu một trăm ngàn đồng.

Thấy món bở quan Trung Tá Núi bèn nhảy vào ăn có. Vì chức của quan sử lính to hơn quan phó nhóm nên quan sử lính đòi được đề tên của quan trên tên của soạn giả, Quan lại dành lấy cái việc viết vài ba trang «lời nói đầu» để đớp năm

chục ngàn đồng (50,000đ) Nhưng túi tham của quan có thể bỏ cả trái núi cũng lọt, nên quan tính kế làm ăn.

Khi cuốn sách bằng hình được dự định ra thêm ấn bản «phụ đề», Pháp ngữ và Anh ngữ, quan Trung tá bèn đề nghị mượn người dịch. Nên nhớ vì là một cuốn sách bằng hình, nên chỉ phải dịch «lời nói đầu» và «lê dăng» của các tấm hình Nghĩa là công việc dịch quá giản dị, chứ không tốn công như dịch một cuốn sách toàn chữ.

Thế mà quan Trung Tá Núi đề nghị mượn ông Tôn thất Trạch dịch ra Pháp văn với giá hai trăm ngàn đồng (200000đ) và đề nghị mượn ông Trần Nhã dịch sang Anh văn cũng với giá hai trăm ngàn đồng (200000đ)

Bản đề nghị được trình lên quan Đại tá Trương Sở. Gặp lúc quan Đại Tá bận rộn sửa soạn đi Paris, nên quan Ô.K. che xong chuyện.

Khi quan Đại tá ra đi, thì ở nhà, quan «sứ giả» Trung tá Núi bèn đưa cho con rể dịch bản Pháp văn để hy vọng bố con đớp trọn cả 200.000đ, chứ tội chó gì mà cho ông Tôn thất Trạch một món bở như vậy.

Kết quả là khi bản dịch Pháp văn được đưa đánh máy thì thư ký đánh máy của cơ quan đã ohừi um lên vì nhiều «phốt» quá!

Còn bản Anh văn cũng không được nhờ Ô Trần Nhã đứng như đề nghị, mà quan đưa cho thẳng cha cũng chú kiết nào đó dịch, để tính đớp trọn 200000đ nữa. Kết quả là ông Thiệu Tá Đậu Phong, chế là «không người được» và đem chuyện nói tùm lum.

Một quan Thiệu Tá thấy chuyện bản thì báo cho quan Đại Tá Trương cơ quan biết, thế là quan trên bèn từ chối việc thanh toán 400000đ cho một công tác dịch thuật lem nhem.

Miếng ăn đến miệng rồi còn tuốt mất quan sử gia ức lắm, nên tính kế trả thù.

Một chi tiết đáng nói là tại một cư xá nọ, quan Trung Tá Núi ở tầng lầu, gia đình quan Thái tá ở tầng trệt ngay bên dưới. Hồi chiều ngày 30-9 vừa qua, nhà quan ở trên lầu đổ nước xuống nhà dưới, người làm nhà dưới nói lên, Thế là quan ông quan bà và cậu trung úy quý tử bèn kéo nhau xuống nhà quan Thái Tá. Gặp lúc vợ chồng quan Thái Tá không có nhà, gia đình sử gia bèn thừa thế xông lên, tràn vào nhà, gặp ngay một «tên dịch» 12 tuổi con quan Thái Tá, bèn hành hung, rồi xông vào bếp gây sự với con ở. Đoạn chửi bới, một hồi rồi rút lui lên lầu.

Được biết, cái cơ quan có vị Trung Tá sử gia viết lời tựa và dịch thuật kể trên, lại là Tổng thư ký Ủy Ban Bài Trừ Tham những của toàn quốc.

Quân đội có được một sử gia vừa viết sử, vừa làm lịch sử như vậy, kể là quý lắm.

Cả kẻ dè nông

NHỮNG KẸ PHÁ HOẠI CHẾ ĐỘ

Nhiều lúc, tôi nghĩ rằng, không phải chỉ có Cộng Sản là giữ độc quyền phá hoại đất nước Giao Chi. Cộng Sản chỉ là kẻ thù trước mắt. Đối với kẻ thù trước mắt, dăm đá nhau có một trận tuyến hân hời, có thể biết được và luận được cái thế tất thắng tất bại... Còn những kẻ thù anh em, mới thật khó đối phó. Lâu lâu lại thoi nhau một phát đau điếng người. Thành thoảng lại đâm nhau một cú trúng lưng, ngắc ngoải gần chết. Kẻ thù ở trong đáng sợ hơn kẻ thù bên ngoài. Nếu nói về những kẻ phá hoại chế độ, tôi sợ rằng, nói mãi, nói hoài, nói từ năm này sang tháng khác cũng không thể nào hết.

Tôi bằng khuâng nhớ tới một đoạn trong lịch sử. Vua An Dương Vương bị quân Thục Hán đuổi chạy dài. Tới bờ biển, kêu cứu với thần Kim Quy. Khi thấy thần Kim Quy hiện lên, vua bèn lên tiếng, xin thần cứu giúp để tránh kẻ thù. Thần Kim Quy liền nói :

— Làm sao mà có thể tránh kẻ thù ? Kẻ thù của nhà vua, đâu có phải là quân Thục Hán đang truy kích. Kẻ thù của nhà vua ngay bên cạnh nhà vua đó.

Bên cạnh nhà vua chỉ có công chúa My Châu, đang bút từng chiếc lông ngỗng để đưa đường cho chàng Trọng Thủy tìm đến. Chợt hiểu ra, nhà vua rút kiếm chém chết My Châu, rồi đau lòng quá cũng phải nhảy xuống biển để rồi chìm luôn, mang theo một mối hận kết mãi trong lòng.

Thuở còn học trò, tôi đã ngậm ngùi rất nhiều với mối tình Trọng Thủy, My Châu. Nhưng rồi, càng lớn lên, tôi đọc lại đoạn lịch sử đó, càng đọc càng thấy lòng tràn đầy nhiều xót thương cho ông Vua đã xây nổi thành Cột loa, đã có chiếc nỏ thần mà còn «thân bại danh liệt» vì sự «phản trắc ngay thơ» của cô con gái.

Một người bạn tôi đã có ý kiến:

— Nếu chúng ta chỉ nghĩ đến việc xây thành, đến việc nhẩy vào cây nỏ thần, bắn một phát hàng trăm mũi tên, mà không nghĩ tới việc đề phòng người thân của chúng ta, ăn cắp họa đồ, ăn cắp nỏ thần, còn rắc lông ngỗng đưa đường cho địch, thì rồi kết quả chúng ta sẽ chết như vua An Dương Vương. Dù có sự giúp sức của Thần kim Quy, cũng là vô ích.

Tôi rất đồng ý... xã hội ngày hôm nay, có rất nhiều kẻ phá hoại. Có nhiều sự phá hoại cố ý. Có nhiều sự phá hoại ngay thơ, như một đứa con nít đập phá đồ chơi, dơ tay ra đập đồ đồng đồ chơi mà mình quý mến rồi nhìn luyến tiếc cái cảnh xơ ngả tan tành. Đối với những người đó, tôi không thấy oán ghét, mà chỉ thấy đầy tràn thương hại.

Tôi cũng không nhớ, phong trào kỳ thị tái phát từ lúc nào. Tới bây giờ, đã thành những cuộc bút chiến rất ồn ào. Tôi đã định đứng ra ngoài vòng, nhưng không hiểu sao vẫn cứ thấy lòng mình sôi nổi. Hôm qua, tôi đọc một tờ báo của phong trào ta trang kịch trường, tường thuật về ngày giỗ tổ cái lương. Ngay cả trong một bài tường thuật của 1 trang kịch trường cũng đầy giọng châm biếm kỳ thị. Một ký giả gặp một miếng thịt heo quay, đưa lên mồm nhai, kêu mạn quá, rồi đoán chắc là con heo quay này là của đoàn hát Kim Chung tặng. Và còn thêm vài phụ đề, thịt heo quay mạn, ít tốn thịt, mà ăn được nhiều cơm. Đọc những giọng đó, tôi thấy vô

cùng ngao ngán. Những con người mang danh là cấp tiến, mang danh là khoa bảng, mà lại có thể hẹp hòi đến như vậy được ư?...

Không bao giờ, tôi có những ý nghĩ coi thường hay khinh mạn các Đảng, các phong trào... Tôi kính trọng những người làm chính trị, vì những người đó, ít ra, cũng không ích kỷ, vì không nghĩ đến lợi riêng cho mình. Làm những việc gì, đều phải nghĩ đến đảng, đến người trong Đảng. Tôi đã can ngăn một người bạn trong tòa soạn, khi anh muốn đề hẳn ra một số báo, đề bình giải một bài về của một yếu nhân phong trào : con nhỏ nó đau làm sao, dưới

đất có cọng rau... Tôi đã cố dẫn cái nóng này của một quân nhân, của một người mặc quần áo kaki, khi đọc những giọng viết trên báo đó, miệt thị một ông Đại tá Tỉnh trưởng, những câu «đại tá là cái thá gì», rồi trở giọng khinh miệt và châm biếm những tấm huy chương của một người lính. Tôi không tỏ thái độ ra ngay lúc đó, vì sợ hiểu lầm. Tới bây giờ thì câu chuyện với ông Tỉnh trưởng ấy cũng đã xong rồi, tôi mới nói tới ý kiến của tôi, riêng tôi và những người bạn tôi, đã rất đau lòng vì câu chuyện đó. Còn lâu lắm, mới có thể dè dỏ được tôi gia nhập phong trào.

Vài ba lần, được nói chuyện với những người cùng một quê hương, và qua những lá thư tới từ tay độc giả, tôi đã thấy bàng bạc tư tưởng chán nản cái không khí tự do, dân chủ. Một độc giả, trong một lá thư, cố nài tôi đăng lên báo một câu chuyện «Tân học tinh hoa» Tôi cũng chiều ý bạn mà đăng lên đây.

Đức Không Tử, trong một ngày đẹp trời dắt học trò đi giao du, ngược lên miền Bắc; tới một làng kia, gặp một người đàn bà đang ngồi khóc trước mấy năm mộ. Bèn hỏi:

— Tại sao mà bà khóc?... Những năm mộ này là mộ ai?

Người đàn bà ngược mắt nhìn lên nói :
— Đây là mộ chồng tôi. Đây là mộ các con tôi. Tôi thương nhớ chồng con tôi nên tôi khóc.

Đức không Tử lại hỏi:

— Tại sao chồng con bà chết?

— Chồng tôi chết vì đi dân công. Vì đói quá nên không chịu được mưa nắng công trường, nên đã biểu diễn một đường đi về với đất. Đứa con trai lớn của tôi chết lúc chết còn ôm khẩu súng cao xạ bắn máy bay. Đứa con trai thứ hai của tôi, đi lính, không biết chết mất xác ở đâu nhưng tôi cũng đắp cho nó một nấm mồ tượng trưng. Còn đứa con gái của tôi, chết vì hộ lý quá kỹ, phục vụ cho các cố vấn Tàu cho tới lúc xuôi lơ cả chân tay.

Đức Không tử ngạc nhiên hỏi lại :

— Chồng bà chết vì Cộng Sản. Tất cả các con bà đều chết vì Cộng Sản. Vậy bà còn đợi gì mà không «đỏ» Nam sống trên phần đất tự do, dân chủ...?

Người đàn bà lau nước mắt đáp rằng :
— Tôi cũng biết như vậy... Nhưng tôi thấy rằng, sống ở đây, không có nạn kỳ thị.

Đức Không tử dắt học trò ra đi, Được một quãng, Ngài mới ngừng lại, nói với đám học trò :

— Đó, các con có thấy không?... Nạn kỳ thị còn đáng sợ hơn là CS.

Người bạn đọc giả của tôi còn quá cần thận, ghi vào cuối bài, rất nhiều lời ghi chú. Bạn đã đoán chắc, lũ Cộng Sản miền Bắc, ắt định không có chơi trò kỳ thị. Chúng

có là mới bầu chủ tịch miền Bắc, Tôn đức Thắng là người sinh trưởng ở Rach Giá, nghĩa là người miền Nam mình. Còn ở đất nước Giao Chi của chúng ta, một ông lãnh tụ một chánh đảng đã đặt điều kiện cho một nhân vật mới làm Thủ tướng : phải là người miền Nam, phải không theo đạo Thiên Chúa v.v... Phải chăng những cái đó cũng là kỳ thị ?

Tôi rất đồng ý với ông Tổng trưởng Thông Tin là cần phải chấm dứt ngay cuộc bút chiến ồn ào này. Tôi thấy rằng những kẻ chủ trương kỳ thị là những kẻ phá hoại chế độ, một thứ công chúa My Châu, rất ích kỷ và rất ngay thơ. Tổ quyền hành về bất khả xâm phạm, không phải để làm những công việc đó. Cả nước này đều thấy rõ tư cách của một con người, xông lên bàn Chủ tịch để cướp hai mảnh giấy kết quả biểu quyết, nó như thế nào rồi.

Cuộc di cư đã được gần mười sáu năm. Những đứa trẻ, nếu được sinh trưởng ở miền Nam, hiện giờ cũng đã lớn. Chúng đã sắp tới tuổi phải cầm súng để bảo vệ miền Nam, nếu các ông Giám khảo ghét, không cho chúng nó được trúng tuyển Tú tài I. Vậy thì phong trào kỳ thị nghĩ sao với những đứa trẻ đó, có giấy khai sinh ghi rõ nơi sinh ở miền Nam mình, với con dấu, với chữ ký và hai người làm chứng đảng hoàng.

Tôi cũng cần ghi vào đây một cuộc đối thoại giữa tôi và con tôi.

— Bố ơi bố, tờ báo này nó chữi bố đây này. Bố đã đọc chưa?...?

— Bố không cần đọc. Chỉ cần nhìn tên tờ báo, bố cũng biết là nó chữi bố như thế rồi.

— Thế nó chữi bố thì nó có chữi con không?... Vì con là con của bố mà.

— Không, nó chỉ chữi có một mình bố thôi. Con là người trong này vì con sinh ra ở quận 3, giấy khai sinh có hai người làm chứng. Nói tóm lại, con là người miền Nam mình.

— Thế rồi lớn lên, con làm báo, nếu phong trào này lại tái phát, con sẽ đứng vào hàng ngũ của con đề chữi. Như vậy, thì con phải chữi cả bố rồi.

Sự mệt mỏi đã làm cho tôi có phản ứng dữ dội với con tôi. Rồi tôi hối hận. Nó còn trẻ quá chấp làm gì. Tại sao cứ phải buồn khi những buổi chiều, trong những hàng cây cao su trĩu lá, vắng vắng vang vào thính không những tiếng « tắc kê », Người đứng đầu cả nước đã tuyên bố trong mục « người dân muốn biết », là sẽ tới một ngày, hội nghị Ba Lê sẽ không còn lý do tồn tại. Cuộc chiến sẽ còn thâm khốc hơn. Liệu là sâu bọ có còn ngồi đó là bày đặt những chuyện kỳ thị những chuyện giữ ruộng cho điền chủ, những chuyện áp phe to lớn về tham nhũng nữa không?... Hay là chỉ còn là một đồng thị nhào nhoẹt, hay một mớ da bọc lấy mấy lớp xương khô bị xua đuổi như chó ở khắp các nẻo đường.

(viết sau ngày phát hành bánh Trưng thu của cả hai hội ký giả)

nâng đỡ công chức

Vừa nghe tin Tổng Thống và Thủ Tướng sắp công bố những biện pháp thiết thực để nâng đỡ công chức. Sức Voi với và phóng chiếc Lambretta—Elephant đến nhà một ông bạn già công chức hồi hưu đề... vẫn kể. Ông bạn già này đã từng mài mòn khoảng 105 cái đũng quần (trung bình mỗi năm mòn 3 cái) qua nhiều công sở, cho nên công chức lớn nhỏ bị té bị lệch ra sao, cần nâng cần đỡ thế nào, ông ta thấy rõ còn hơn là chiếu Rayon X.

Và sau đây là màn... đấu giữa nhà báo và con "ngựa già" của nhà Nước:

— Bác nghĩ sao về các biện pháp của nhà nước đã và đang thực hiện nâng đỡ công chức?

— Ô hay, sao lại gọi là nâng đỡ nhỉ? Phải nói là bốn phần của cấp trên đối với cấp dưới chứ! Cha nâng đỡ con, anh nâng đỡ em, nghe kỳ thấy mỗi! Vậy chứ chính phủ có hề khi thấy các công bộc tan sở rồi lại phải xách xe ra đường Tự Do đúng há hốc mồm đón khứa không? Có sung sướng khi nghe chuyện họ vì túng đói phải cho vợ con đi làm sở Mèo, đề rồi một ngày nào đó, trời xanh xanh bao la mây trắng, trắng trắng xóa, ô rọi lui chồng cha, tung cánh tay đi tìm tổ ấm không?

— Vậy chứ theo Bác phải mần răng chứ?

— Thiếu gì cách, miễn là đừng có đánh trống xuống đùi, hoa hòe hoa sởi.

Nói đại đồ xuống sông xuống biển, nếu chẳng may tôi được làm... lớn, tôi trưng dụng bu nó lo đất hoang dọc hai bên xa lộ, từ chân cầu lên tuốt đến Thủ Đức, rồi cất hàng dãy cư xá, cấp cho mỗi Bộ một số đơn vị gia cư đem về chia lại cho những công bộc thực sự là mù chữ ABC không có nhà đi ở thuê. Miễn hẳn mọi thủ tục rườm rà, đừng bắt đóng góp gì hết ráo, cứ việc trừ dần vào lương tháng, cái chuỗi dài thòng mình năm, lo gì?

Thế là nhất cử lưỡng tiện, công chức có an cư mới lạc nghiệp, ngoài ra còn cái lợi lớn là an toàn trên xa lộ khỏi cần quảng cáo Suzuki. Ai đời như bây giờ một đám cháy ở Thủ Đức, cửa ngõ Đê Thành, đêm khuya xe Vòi Rồng không dám cho Lửa Nước ân ái mà

chỉ đứng ở chân cầu xa lộ thờ vôi ra "vũ qua Bắc Hải". Chán thấy mồ!

Đó là sự ở, còn sự ăn? Về nhu yếu phẩm, từ lâu, binh sĩ mua đồ Quân tiếp vụ được miễn thuế, giá rẻ tại sao công chức lại không được? Đã có tổng cuộc tiếp tế ư? Xin thưa tiếp tế chưa có đi đến đâu. Giá mua đã chẳng rẻ bao nhiêu, mà còn gây nhiều phiền toái hơn nữa mỗi khi hàng ở ngoài thị trường khan hiếm là ông tiếp tế cũng đành "phục mê bu tích" hoặc bán theo chính sách... thất lung buộc bụng!

Vậy, thiết tưởng ngay từ bây giờ nên cho Công chức cũng được hưởng biện pháp mua nhu yếu phẩm giá rẻ (miễn thuế). Ví dụ, hàng tháng mỗi nhân khẩu trong gia đình (cha mẹ vợ con do công chức cấp dưỡng) được mua:

- 10 kí gạo
- 1 kí đường
- 5 hộp sữa
- 112 lít nước mắm v.v...

Tiền mua trừ vào lương. Biện pháp này song song với chương trình tiếp tế miễn phí là đời sống công chức sẽ lên... men ngay tức tức!

Tất cả những thời giờ tiền bạc mà ông tiếp tế dùng đi lo mua bán Honda, phi đi đê, heo gà đông lạnh, mè xừng, giò chả v.v... nếu dành vào việc tiếp tế nhu yếu phẩm, thiết tưởng thời nhứt có phải vui hơn không?

— Đó là đại sự, còn tiểu sự, đại ca có ý kiến gì chẳng?

Ông công chức về vườn bèn chỉ lên tường cho thấy mấy cái khung kính nào là giấy ban khen' bằng trường lục, Hạng thành bội tinh' v.v..., rồi ông nhún vai:

— Ông bạn nghĩ coi: những cái đó phỏng có ích lợi gì? Nhà thiếu tranh ảnh treo chơi, lâu lâu lại mất công lau cho sạch bụi. Nghe nói giặc về phải vội vã giấu đi như mèo giấu kit. quả thật không thiết thực chút nào.

Theo ngu ý nên ấn định cho mỗi loại ân thưởng:

- a) Giấy ban khen: được hưởng tương đương 6 tháng thâm niên công vụ.
- b) Trường lục: tương đương 1 năm,
- c) Hạng Chánh, Xã Hội, Y tế v.v... bội tinh: 2 năm. Lấy những cái đó dùng làm điều kiện thăng thưởng, cứ cộng chung được 2 năm, cho đương nhiên thăng một trật hoặc một Bạc, có phải là « Doay ơ dờ com biêng? ».

— Ua, thế sao nghe nói trong quy chế công chức có dự liệu cho thăng thưởng hàng năm cơ mà?

— Ôi thôi! Nói đến biện pháp thăng thưởng hằng

năm thật là lạc hậu, này nhè, bề nào thì mỗi năm thường áp dụng tỷ lệ 90% dành cho nhân viên đủ điều kiện 2 năm trong trật được thăng lên trật trên, nghĩa là cứ 100 người đồng ngạch trật đủ điều kiện 2 năm trở lên mới có 10 người không được thăng trật nhưng ẻo le thay, số nhân viên đủ điều kiện thăng trật thường ít khi vượt quá tỷ lệ 90%!

Mỗi công chức được nâng 1 trật chỉ có mấy trăm đồng bạc, trong khi đó công quỹ phải đài thọ một số tiền không lồ để in phiếu diêm, tính sơ sơ khoảng 300000 công chức theo nguyên tắc dù đủ thâm niên hay không cũng phải lập phiếu diêm mỗi năm.

Như vậy, nguyên số tiền in phiếu đó lên tới (In 4 mặt 1d50 l tờ X 4 tờ X 300.000cc): 1.800000đ ấy là chưa kể tới mất thời giờ lập phiếu diêm hội họp, giấy tờ in hình liên hệ đến vấn đề thăng thưởng!

Các cụ đã thấy cái sự rườm rà, tốn phí chưa? Theo ý tôi nếu công chức nào được đứng hai năm trong trật hoặc bậc, nếu không phạm kỷ luật, cơ quan sử dụng lập danh sách chodương nhiên thăng thưởng danh sách này sẽ do cơ

quan Kiểm soát ước chi kiểm soát lại xem có ăn gian năm tháng trước khi chuyển đến điện cơ kế toán làm lương bổng, thế có phải là hợp lý, hợp tình mà còn hưởng lợi không.

— Bác rành rẽ sáu câu về luật lệ hành chánh sao không xin lưu dụng giúp thêm Chính phủ ít năm nữa?

— À, diêm này khó nói quá, thật ra khi đứng 55 cái Xuân già tôi vẫn còn muốn ở lại "burô" lắm, tôi luyện tiếc cuộc đời công chức nếu như họ biết dùng người đặt người đúng chỗ, không thiên vị phe đảng, kẻ dốt ăn trên người tốt người hay, nghĩ mà ngán ngán cnộc đời. Chưa thể nâng đỡ (nói vậy cho đẹp) công chức về phương diện vật chất thì ít nhất phải triệt để nâng cao đời sống tinh thần, đại sự chưa thành thì phải lần lần thực hiện những tiểu sự chứ. Sự thật mất lòng nói cho ngay, tại các công sở vẫn còn nhiều sự cần cải tổ.

Cũng vì vậy mà công chức trong thời buổi này tinh thần sa sút, cái khó nó bó cái khôn, tôi ở vào trường hợp đó, khi vừa đáo bạn về vườn được ngay một hãng tư vô đi làm, lương tháng 25 xấp, vừa đỡ khổ, vừa đỡ mang tiếng sớm vác ô đi tới vác về.

Cuộc phỏng vấn đến đây kè như bẻ mặc Sức voi ghi lên mặt báo này để các bạn công chức coi chơi cho đỡ đời' trong khi chờ đợi những... biện pháp cụ thể gọi là... nâng đỡ các bạn!

nửa đùa nửa thật

RUỒI CÁI

CHO CON ĐI HỌC ? ĐỒNG Ý LÀM, NHƯNG ĐI HỌC Ở Đâu MỚI ĐƯỢC CHƯ ?

Có lẽ vì nhân Tuân lễ Văn Hóa, đài Tivi Giao Chi đêm nào cũng chiếu quảng cáo cho sự đi học, đề cao lợi ích của sự học và sự nguy hiểm của việc mù chữ. Cho con em đi học? Đồng ý lắm. Nhân dân không muốn gì hơn. Nhưng cho chúng nó đi học ở đâu mới được chứ? Trường công đui học trở như đui mù. Một trăm trẻ em ở Thủ đô chưa chắc đã có lấy được 10 đứa may mắn lọt được vào trường công. Còn trường tư thì trường nào cũng đặt những cái máy chém to tổ bố ở ngay cửa, phụ huynh học sinh có đưa con em tới đó thì trước khi cho con em vào học, phải chui cổ vào máy chém trước.

Đề cho con em có chỗ học hành, phụ huynh học sinh cũng sẵn sàng dơ cổ cho người ta chém. Khốn nỗi, cổ nhân dân đã bị bọn gian thương, tham những chém nát bấy ra rồi... chẳng còn cổ đâu đề mà vươn ra cho thiên hạ chặt...

Yêu cầu vị nào có sáng kiến hào hào dân chúng nên đi học và cho con em đi học trên Tivi làm ơn thì ơn cho trót, chỉ đùm chúng em nơi nào chúng em có thể đến học được! Mong lắm thay! Còn nếu không chỉ được chỗ học mà cứ hô hào đi học tức là... chửi bới nhân dân đấy!
NHÀ VĂN GIAO CHỈ BỊ THIÊN HẠ CHỬI BỔ Ở PHÁP

Phải nói ngay vài anh nhà văn Giao Chỉ bị thiên hạ chửi bới đây là...mấy con trâu già trong cái gọi là Hội Văn Bút VN do ông chủ báo...ngoài củ tỳ Phạm viết Tuyên cầm đầu đi dự hội nghị Văn Bút ở Phú Lang Sa. Nước ta hiện giờ có nhiều hội hè, đảng phái mới, nhiều chánh khách và văn sĩ mới nhưng cái hội gọi là Hội Văn Bút Giao Chỉ đó thì lại là một hội cũ như trái đất. Cũ không phải vì là một hội đã có từ lâu đời mà là vì những người ở trong cái hội đó toàn là những người cũ, cũ đến mức thê... Những con trâu già chưa từng bao giờ cày ruộng như những ông Phạm viết Tuyên, Bằng bá Lân, Nghiêm xuân Việt v.v...

Vì những kẻ lũng đoạn cái xã hội Văn Bút này không được xứng đáng cho nên những văn sĩ, thi sĩ chân

chính không thêm gia nhập. Quanh đi quanh lại từ cả 10 năm nay, vườn chỉ có những bộ mặt Mốc thếch nằm ngời trong hội và hoạt động duy nhất của hội là việc mỗi năm những bộ mặt mốc đó chia nhau đi ngoại quốc dự hội một lần.

Kề về thực lực cái hội có cái tên lớn là Văn Bút VN đó chỉ có chừng hai mươi mạng. Trong số này chỉ có chừng 10 mạng là có viết lách có tác phẩm. Ở đời này người bạo gan đến đâu cũng không dám gọi những ông như Phạm viết Tuyên Nghiêm Xuân Việt... là văn sĩ. Vậy mà mỗi năm các ông này vẫn cứ áo mào đi ngoại quốc đại diện cho văn nghệ sĩ VN mới chết chử. Đại hội thường niên của hội đông lắm là được 20 mạng tới dự. Tất cả những mạng này nếu được bầu vào ban quản trị. Người ngoài đọc biên bản đại hội thấy ban quản trị có tới 20 ủy viên cứ tưởng là đại hội phải quy tụ tới cả trăm người lận. Có biết đâu.

Có điều đầu là tổ chức văn bút Quốc Tế, tức Pen Club, là một tổ chức văn nghệ lớn và tư cách của thế giới Nếu VNCH mà không có mặt ở đó, bên Cộng Sản Bắc Việt có thể nhảy vào tranh chỗ. Từ thời xa xưa, hội văn bút Giao Chỉ được bác sĩ Tuyên tổ chức và những người như ông Tuyên đã được tin nhiệm từ ngày đầu. Ông Tuyên là nhóm bạn của ông thao túng, lũng đoạn cái hội này và văn nghệ sĩ chân chính không ai chịu ngóichung. Không ngóichung họ càng mừng, mỗi năm họ cứ chia nhau xuất ngoại với danh nghĩa là văn nghệ sĩ VN.

Năm nay đại hội thường niên của Pen Club tổ chức ở Phú Lang Sa. Đề tài thảo luận của đại hội là: Vai trò của văn chương trong giai đoạn nhân rồi. Với những văn nghệ sĩ trong một nước đang có chiến tranh sắc sưa như VN, đề tài... nhân rồi trên đây thực là mỉa mai. Nếu đúng là văn nghệ sĩ chân chính, người văn nghệ sĩ VN khi thấy đại hội đưa ra đề tài thảo luận đó tất phải đứng lên nói rằng: Chúng tôi không thể thảo luận về đề tài này, vì đất nước chúng tôi đang có chiến tranh, chúng tôi đang phải đổ máu chống xâm lăng, chúng tôi không được nhàn rỗi để bàn phiếm về văn chương thù tạc.

Nếu nói thế, đại hội sẽ phải nhớ là ở VN đang có chiến tranh và văn nghệ sĩ VN đang phải tranh đấu, Nhưng chắc chắn là « đại diện » Phạm viết Tuyên, người thực sự không có đại diện cho ai hết trội vì chẳng có ai bằng lòng cho ông đại diện, không thể mở miệng nói được một câu như thế. Không chừng ông Tuyên và những ông bạn của ông lại còn góp ý hàng và nhiều về đề tài vai trò của văn chương trong giai đoạn...nhân rồi hơn ai hết nữa là khác.

TẠI CHUNG NÓ HÈN

Gã thâm có một ông bạn cùng học ngày xưa bị giở ở trong quân đội là người đã có vài ngôi sao trên cổ áo Mới đây. Gặp Gã Thâm ông bạn chửi: Mẹ bọn nhà báo, chúng mày cóc biết ký gì hết. Chúng mình chửi bọn ông dùng nhiều sỏi quan vào việc nhà như bắt sỏi quan trẻ tuổi dạy học con ông, xách giò đi chợ với vợ ông. Thật ra thì tại mấy thằng trẻ tuổi đó chúng nó hèn chúng nó tham sống, sợ chết nên không dám ra mặt trận, chúng nó lạy xan đề được chúng ông cho làm những việc... gia nhân, đầy tớ trong nhà đó. Nếu chúng nó không muốn làm sức mảy các ông bắt buộc được... Mẹ kiếp lần này ông về đui hết những thằng ôn con ở gần ông ra mặt trận. Ông sẽ cho toàn lính già chân chồn, gối mỏi về văn phòng.

Gã Thâm hoan hô ông bạn nhà ban hết mình. Có điều Gã Thâm thấy cần phải nhắc nhở ông rằng: « Thiên hạ tham sống, sợ chết, ăn cắp cá, ta vẫn không tham sống sợ chết, ta vẫn không ăn cắp. Ta cứ giữ cho ta đừng làm bậy, thiên hạ sẽ giữ phần thiên hạ... » Ông nói rất có lý về việc hiện nay có quá nhiều sỏi quan trẻ tuổi làm những việc dành cho gia nhân, đầy tớ trong tư dinh những ông Tướng. Sự thực thì cũng có nhiều cậu ma lanh, ma bần « đề mợ » đề được làm tới tở cho yên chử thọ. Gã Thâm đã từng thấy nhiều cậu lấy làm hạnh diện về tài « đề mợ » của mình.

MỘT PHÁT BỐC THƠM

Trung thành với đường lối đã vạch: mỗi bài sẽ có cả bốc thơm lẫn bốc thối, hôm nay Gã Thâm làm 1 phát bốc thơm nho nhỏ:

Nhân Tết Trung Thu, ban Bích Thuận trình diễn vở tuồng KIM VĂN KIỀU trên Tivi. Đã lâu lắm dân « Ruồi tái béo » danh từ « ruồi tái béo » là của ông dân biểu Ngô Công Đức gọi là đồng bào miền Bắc đi cư mới lại được trông thấy kếp Huỳnh Thái, người một thời là « thần tượng » của những chị ruồi cái mà coi cái lương ở Hà Nội. Huỳnh Thái đã già rồi, lẽ tự nhiên anh không thể còn cái phong độ của 1 Trương Quân Thụy hai mươi năm trước đây của sân khấu, xong anh hát vẫn còn tốt. Đào Mộng Tuyên đóng vai Thúc Kiều thật ra chỉ có cái nhan sắc kéo lại còn ca diễn thì kém xa đào Bích Sơn. Rất tiếc vở Kiều chiếu trên Tivi vào đêm Trung Thu có chương trình đặc biệt Tổng Thống đại tiệc.Nhi đồng trong dinhĐộcLập quá dài nên bị ngắt đoạn quá nhiều và chiếu quá khuya, ai đời đến 1 giờ đêm mà Kiều còn lục đục trên màn ảnh thì khán giả buồn ngủ rớt mất rồi.còn thưởng thức sao được nữa. Yêu cầu ông Tivi cho chiếu lại vở Kiều của ban Bích Thuận vào một đêm khác cho ruồi đực, ruồi cái từ thưởng thức.

PHÚ DE GIAO CHỈ

TIỂU LÂM GIAO CHỈ I

"Ai đã từng yêu, được yêu với đau xót vì yêu? Tại sao phải chia lìa? Vì tiền hay do hoàn cảnh gây nên? v.v.. Tất cả mọi thắc mắc ấy sẽ được giải thích thỏa đáng trong "Mây Tím", một nhạc phẩm sáng tác sắp ra ngày gần đây của nhạc sĩ Minh Tuấn. Xin mời quý bạn yêu nhạc nhớ đón xem..."

Trên đây là một mẫu quảng cáo cắt ra từ báo Công Luận. Rất tiếc Con Ong không có tiền làm cái Click ảnh tác giả nhạc phẩm "Mây Tím" để quảng cáo không công cho ông Minh Tuấn. Bản nhạc "Mây Tím" chắc là phải vĩ đại lắm. Vì nó ghé quá đi. Nó có vẻ đáp theo tiếng gọi của... tuần lễ văn hóa Thành thực ca ngợi một bản nhạc nói lên được đủ thứ của ông Minh Tuấn.

TIỂU LÂM GIAO CHỈ II

Hai nhật báo Công Luận và Hòa Bình đã "chơi" đại nghệ sĩ Nhật Trường những quả rất nặng nề về cái huy chương trình mới diễn trên Tôi Hát Và Nói của ông ta. Ruồi Tái Béo đã rút được cái kinh nghiệm tở bở. Là không bao giờ nên động đến lông chân của các đại nghệ sĩ. Nhưng đọc bài của ông Kiều Phong, quả thật là cười khành khách. Cười và nghĩ rằng không quân ta đã để ông Nhật Trường lòi lên Tivi mà... bài hươc.

Ruồi Tái Béo không sợ ông Nhật Trường thuê du đang đánh vì dám công kích ông ta. Nhưng một người nổi danh ở khắp các chợ 10 quận Đô Thành như ông Nhật Trường, đụng đến ông ta, điều sợ nhất là bị các chị em hàng bún ốc tìm tới hỏi tội rằng tại sao dám dả thần tượng ca cải cách của chị em thì bỏ mẹ!

Vậy chỉ xin nêu ra với tính cách tiểu lâm Giao Chỉ.

TIỂU LÂM GIAO CHỈ III

Nhà Hàng — Đồng Khánh

Số 2 Đại lộ Đồng Khánh — Điện Thoại 36156

Đề hưởng ứng chính sách hạ giá sinh hoạt của Bộ Kinh tế

500đ. Một phần Trung Thu gồm có:

- 2 cân bánh (8 cái) Trung Thu hảo hạng
- 2 chai nước ngọt (luôn vỏ) Bireley và Coca Cola
- 1 tấm vé số Kiến Thiết Quốc Gia
- 1 bao trà thơm

Số phần bánh có hạn. Xin mua ngay kẻo hết.

Trên đây là mẫu quảng cáo bánh Trung thu đăng sau khi hết trung thu. Đăng trên Tiếng Vang số ra ngày 30-9-69. Hân hạnh đọc phải buồn cười về sự hưởng ứng chính sách hạ giá sinh hoạt của Bộ Kinh Tế của các ông Ba Tàu. Bánh bán ế thấy mẹ các ông Ba Tàu mới... hạ giá sinh hoạt. Ruồi Tái Béo cho rằng ông chủ nhà hàng Đồng Khánh đã chế nhạo ông Tổng trưởng Phạm kim Ngọc. Ý nghĩa của sự chế nhạo: Mị Ba Tàu cho làm bánh Trung thu, ai ngờ bánh Trung thu lỗ vốn nặng, ế đến mức rồi ở nhân bánh phải đem ra bán tống bán táng để hưởng ứng chính sách hạ giá sinh hoạt!

Mẹ kiếp, Ba Tàu mà t hực lòng hạ giá sinh hoạt, dân Giao Chỉ đã thắng Việt Cộng từ khuya.

TIỂU LÂM GIAO CHỈ IV

Xin nói trước, đây không phải là bài "chửi lại" ông Tư Trời Biển bên báo Tin Sáng. Mà chỉ là mẫu bài mang tính cách... thương xác.

Chẳng là, Phú De Giao Chỉ hai tuần trước. Ruồi Tái Béo trích đăng lại bài "tội" của cha Lâm, Cha Lâm đã, như tất cả giáo dân Bắc kỳ, khi gặp một điều gì ngạc nhiên (Vấp, té hay bị nghe ai nói bậy, nói chuyện kinh hãi...) đều thốt lên ba tiếng "Giê su ma" hoặc "Giê su ma lay chúa tôi".

In tại nhà in Dân Nguyễn 54 Võ Tánh Saigon
Quản Nhiệm: NGUYỄN-VĂN-MINH

Con Ong không sai Ba tiếng này, Mà có sai cũng chẳng sao. Nhưng ông Tư trời Biển có hiểu thờ ngữ. ông ấy tưởng "Giê su ma" là coi Chúa Giê su như ma (!) là nhạo báng Chúa! Cái tiền kiếp ếch ngồi đáy giếng của ông Tư Trời Biển tưởng chỉ đáng thương hại nếu như ông ta không hứa hẹn sẽ chống bọn "vô thần" Con Ong. Ông ta yêu cầu cha Nguyễn Quang Lâm) mà ông ta gọi là cha Thiên Cầu Vận) và cha Trần Du (mà ông ta gọi là Trần A đưa mắt chén) và cả chính quyền phải có t há độ với bọn "vô thần"

Ruồi Tái Béo chưa biết gọi ông Tư Trời Biển là cái thứ gì. Không nhẽ bảo ông dốt nát? Vì chỉ có những đứa dốt nát mới dám mở miệng bảo những người kêu "Giê Su ma" là "vô thần" Bô, giáo dân Bắc Kỳ là "vô thần" hét chẳng?

Người ta thường hiểu "vô thần" là bọn Cộng Sản ở Giao Chỉ này. Rất may, Con Ong là bọn chống Cộng Sản khét tiếng. Vậy xin nhường trước hiệu "vô thần" cho những thằng nằm vùng. những thằng làm tội tở cho CS đang âm mưu kỳ thị Nam Bắc, ông Tư Trời Biển nhé!

TIỂU LÂM GIAO CHỈ V

Ruồi tái béo là thứ thích đậu trên xối thịt của những thằng xối thịt để "l" lên đó trước khi bọn xối thịt dớp hít. Do đó, không được cái hành diện đi tham dự tuần lễ văn hóa. Nhưng đọc ông Kiều Phong báo Hòa Bình, thấy ông ta tưởng thuật rằng, để giao duyên mí lý văn hóa Việt Nam, các nước đồng minh đã gửi tới những cục văn hóa sau đây:

NHẬT: Các tập sách nhỏ quảng cáo máy giặt, máy lạnh, tủ lạnh, Tivi...

PHI LUẬT TÂN: Báo Thế Giới Tự Do bằng tiếng Mèo.

ĐẠI HÀN: Sách quảng cáo sâm Cao ly.

Những cục văn hóa trên, quả là bất hủ. Người bạn của Ruồi Tái Béo vừa xuất bản cuốn "Bồi đầu mọc dấy" định đem đến triển lãm. Nhưng sợ văn hóa trong cái gọi là tuần lễ văn hóa nó không có lông nách và râu ria. Nên không dám gửi. Anh ta cứ tiếc rẻ mãi. Tuần lễ văn hóa quả là tuyệt thơm vì nó xứng đáng để giao duyên với văn hóa... tủ lạnh, máy giặt và báo Thế Giới Tự Do in bằng tiếng Mỹ!

Tân Đà Nguyễn khắc Hiếu mà còn sống phải khóc thét lên rồi lăn ra mà chết.

- Văn chương Giao Chỉ rở như bèo!
- Hay Trần Tế Xương còn sống, ông sẽ chửi ầm lên:
- Văn chương nào phải là đơn thuốc
- Chớ có khuyên xằng chết bỏ bu

Tuần lễ văn hóa quả nhiên, thu lượng được nhiều thành tích hơn tuần lễ vệ sinh công cộng!

HỒ VĂN ĐỒNG QUYẾT TIẾN

Chủ nhiệm nhật báo chết Quyết Tiến đã sống dậy. Quyết Tiến chết vì, bài báo nói chuyện gà ba chân dưới thời thủ tướng Trần văn Hương. Hồ văn Đồng cay cú cụ Hương lắm. Anh em Con Ong phải khuyên:

— Tại sao anh lại đồ vạ cho cụ Hương chơi anh? Cụ Hương nào biết gì về bài báo các kê của anh. Chẳng qua là mấy đứa tiểu nhân "anh tặc phờ rết tở" láo dấy mà thôi. Nó hại anh và hại cả cụ Hương. Vì đóng cửa báo anh, tức nhiên, cụ Hương phải chấp nhận sự ám chỉ cụ là... gà ba chân! Những đứa tiểu nhân vây quanh người quân tử đã làm hại danh giá người quân tử. Tôi bảo đảm với anh, cụ Hương là người khí khái, là "bó hoa cuối mùa" của thời đại chúng ta.

Hồ văn Đồng khuấy khỏa chờ thời. Nay báo Quyết Tiến của anh ta được tục bản. Anh ta đã "tam cổ thảo luận Thương Sinh,

- Mày về làm chủ bút Quyết Tiến giùm tao nhé?
- Lương?
- Chia.
- Người?
- Người cũ của tao.
- Vậy anh làm lấy đi. Tôi sinh ra để làm nhật báo. Sáu năm nay, tôi chỉ sắm những vai "làm ít ăn nhiều"

RUỒI TÁI BÉO cảm trọng

ở các báo tôi cộng tác. Tôi không thích tung hoành. Muốn tôi làm một nhật báo thật sôi nổi thật lý tưởng, phải cho tôi đủ quyền của một chủ bút Còn không tôi cứ mãi mãi "làm ít ăn nhiều". Bon chea làm quá giừ cho một xác. Ôm rơm rậm bụng. Anh biết đấy, tôi làm ở đâu cũng chỉ c ầu nhân.

— Tao để mày toàn quyền.

— Cái đó phải xét lại.

Muốn biết Thương Sinh có làm chủ bút tờ Quyết Tiến không, bạn đọc đón coi Quyết Tiến số tục bản.

VĂN HỌC NGHỆ THUẬT

Một bạn đọc, sáng sớm hôm nay (1-10-1969) đã đem đến Con Ong một bài "xây dựng văn học nghệ thuật sau khi xem xong chương trình Văn Học Nghệ Thuật do thị sĩ Trần Dạ Từ phụ trách trên đài Truyền Hình Việt Nam.

Xin trích vài điểm sai lầm của nhà văn học Đỗ Quý Toàn, người giới thiệu sách báo mới:

— Dưới Mái Trắng Non của Mộng Tuyết Thất Tiểu Muội là một tập văn xuôi. Nhưng ông Đỗ Quý Toàn đã nhắc đi nhắc lại là một tập thơ và chú giải thêm thơ Mộng Tuyết thuộc môn phú i cổ! Ông Đỗ Quý Toàn đã bẻ cái lăm rồi đấy nhé!

— Khi giới thiệu sách dịch, ông Đỗ Quý Toàn đã giới thiệu BÀ Eric Maria Remarque là một Nữ văn sĩ Đức. Thật ra, Eric Maria Remarque là một NAM văn sĩ Mỹ viết tiếng Đức! (Theo tự điển văn học: Romancier américain, d'expression allemand) Có lẽ, ông Đỗ Quý Toàn tưởng Maria là... con gái nên đã đoán ầu. Làm văn học kiểu ông Đỗ Quý Toàn là làm văn học... ầu. Bết thì thừa thốt, không biết thì im đi. Cứ tưởng mình uyên kim bác cổ là có ngày lòi cái chuối ra. Làm văn học khó lắm, không phải dễ nhá đâu.

Ruồi Tái Béo chỉ nêu vài nhận xét của vị độc giả nọ. Rất mong thị sĩ Trần Dạ Từ nên kiểm soát bài vở trước khi cho phát ngôn. Kẻo thiên hạ chê thì tội nghiệp cho Con Ong. Đáng lẽ, bạn Toàn có thể gián. Mà không dăng, đọc giả lại chửi là quen nhau bênh bè, kết phái.

BỘ NGỰA CHỐNG XE

Trước áp lực thay thế hết quân Mỹ tại V.N từ nay cho đến năm 1970, Tổng Thống Thiệu đã tuyên bố một câu thật bành tại rừng Chí linh: nếu người Mỹ bắt buộc chúng tôi phải liên hiệp với Cộng Sản, nếu không sẽ bỏ rơi, thì chúng tôi cảm ơn người Mỹ, và tiếp tục chiến đấu với Cộng Sản.

Người Mỹ vẫn bảo tới đây chiến đấu vì V.N nhưng nếu người Mỹ chúng tỏ họ chiến đấu cho họ và thấy khó ăn nên chạy đi, thì cứ chạy đi.

Gây với người Mỹ bây giờ chẳng khác gì như bọn ngựa chống xe. Mổ càng chống một xe: Xe Cộng Sản và xe đồng minh. Nhưng khi cần chống thì cết cũng phải chống. Loại bộ ngựa còn biết như vậy, huống chi là người.

Cho nên, lời tuyên bố kháng khái của Tổng thống nghe rất hả lòng hả dạ. Chống đợc thật thì càng hay. Không chống được thật thì nói cũng sướng miệng, và nghe cũng sướng tai.

Chuyến tàu trên sông Hồng

Câu này, bạn đọc sẽ thấy xuất hiện ở bìa sau mỗi cuốn sách của nhà xuất bản Tuổi Trẻ:

«TRUYỆN CỦA NHỮNG THÁNG NĂM ĐẸP NHẤT MỘT ĐỜI NGƯỜI»

Tuần sau, bạn đọc Con Ong nhớ về hai cuốn sách của hai tác giả nổi tiếng:

THẮNG VŨ Duyên Anh
CHUYẾN TÀU TRÊN SÔNG HỒNG Mai Thảo

Một tác giả chăm giải thưởng vấp chương tồng thống

Phải đọc Chuyến Tàu Trên Sông Hồng, vì đó là tập truyện của những tháng năm đẹp nhất một đời người.

TIM